

**Praha matka měst – Lampářem ve staré Praze
Praha za doby Karla IV.**

Viktorie Tvarogová

Literární – 2. kat. (12 –14 let), 7. třída

Základní škola a mateřská škola, Mikulčice

Jmenuji se Dagen a bydlím v Praze. Stejně jako můj otec jsem lampář. Toto povolání se v mé rodině dědí z generace na generaci. Už od mala jsem s otcem chodil rozsvěcovat lampy. Vždy jsem se těšil na zářící světýlka, která vychází z malých svíček, jež se ukrývaly v krásně zdobených lampách. Toto povolání mě zaujalo až v dospělosti, a proto jsem se stal lampářem.

Píše se rok 1354 a počet lampářů v Praze ubývá. Ptáte se proč? Poslední měsíc se všichni, co šli rozsvěcovat lampy, nevrátili. Nikdo neví proč. Mezi lidmi se často povídá, že v temných ulicích, kde mizeli, straší. Že obrovská nestvůra unáší všechny lampáře a všechny lampy v okolí zhasíná. Nikdo ji však nikdy neviděl. Každopádně je to jen povídačka. Nikdo nezná skutečný důvod, ani to, kam lampáři mizí.

Proto jsem se dnes večer rozhodl to zjistit. S sebou jsem si vzal můj jednoruční meč se zdobenou rukojetí, kdyby se mě někdo, popřípadě nestvůra pokoušela unést, ale i křesadlo a svíčky na rozsvícení lamp, které jsem si dal do kožené brašny, tu jsem si přehodil přes záda. Ten meč jsem zdědil po otci. Je to nejlépe vyvážený a nejlepší meč, jaký kdy který kovář ukoval, proto se s ním dobře bojuje. Oblékl jsem si svůj černý plášť, abych lépe splynul s nocí, jelikož jsem chtěl, aby si mě nikdo nevšiml. Vzal jsem si také lucernu, abych viděl na cestu. Chvilí jsem zaváhal a přemýšlel, jestli jsem něco nezapomněl a potom vyšel z domu.

Byl to obyčejný, nijak výjimečný domek postavený z kamene se dřevěnou střechou. Měl dvě malá okna a ne moc velké dveře. Před ním se do výšky tyčil starý dub, jako by chtěl zachytit poslední světlo, které ale už vystrídala noc a svit měsíce. Tento strom tu stál, ještě když jsem byl malý, proto jsem ho viděl růst. Pokaždé, když se na něj podívám, vzpomenu si na otce, s nímž jsem ho společně zasadil. Je to ale smutná vzpomínka, jelikož otec před lety zemřel na černý kašel. Dub jsem si ani nemusel pořádně prohlížet, protože si přesně pamatuji, jak vypadá, silný kmen s popraskanou kůrou, dvě tlusté větve a zelené listí se žlutým nádechem.

Naposled jsem se ohlédl na dům a potom se vydal temnými uličkami Prahy za první lampou. Celou cestu jsem měl ruku položenou na rukojeti meče, kdyby se náhodou objevilo nebezpečí. Za rohem jsem zahlédl hostinec. Nacházela se u něj lampa, ale nesvítla. Zpomalil jsem. Natáhl jsem ruku s lucernou, abych lépe viděl před sebe. Všiml jsem si dívky. Ta klečela a opírala se o blízkou lavičku. Když jsem se podíval pozorněji, zjistil jsem, že plakala. Došel jsem k ní. Teprve teď jsem mohl rozpoznat její tvář. Měla světle hnědé oči, které se směrem od zorniček barvily do tmavě zelené barvy. Oči lemovaly husté řasy. Tmavé obočí bylo pokřivené smutkem. Její uhlově černé vlasy, dlouhé asi po ramena jí padaly do tváře, na nichž se jí třpytily slzy. Poklekl jsem k ní. „Co se ti stalo? A proč pláčeš?“ zeptal jsem se. Dívka mi neodpověděla, místo toho jen sklopila hlavu. „M-můj otec,“ promluvila a dále vzlykala. „Co je s ním?“ opatrně jsem se zeptal. Dívka ukázala na nějaké místo. Podíval jsem se, kam ukazuje. Teprve teď jsem si všiml staršího muže, ležícího na zemi. Když jsem se lépe podíval, zjistil jsem, že je mrtvý. Přes celou jeho hrud' se mu táhla obrovská řezná rána. Jeho dlouhá tunika byla nasáklá krví. Podíval jsem se zpět na dívku. „Můj otec byl lampář. Dnes večer jsem s ním šla rozsvěcovat lampy. Ale objevila se nějaká postava. Byla zahalena v plášti s kápí a otce zabila. Nestačil ani rozsvítit první lampu. Stalo se to strašně rychle,“ zavzlykala. „Tebe si nevšimla?“ zeptal jsem se. Dívka zavrtěla hlavou. Podíval jsem se po okolí. „Jak se jmenuješ?“ „Merik,“ odpověděla. „Tak dobře, Merik. Měli bychom jít, než se zase objeví ten, kdo zabil tvého otce.“ „Nemůžu ho tady nechat. Chci ho pohřbít,“ namítla se vzlykem a nepřestávala se opírat o lavičku. „Je to příliš nebezpečné. Můžeš ho pohřbít ráno. Pojď, odvedu tě do bezpečí,“ řekl jsem a přitom se nepřestával dívat kolem sebe.

„Kdo vlastně jsi?“ chtěla vědět. „Jmenuji se Dagen,“ odpověděl jsem a pomohl jí vstát. Nemohl jsem si nevšimnout, jak roztrásená je ze smrti jejího otce, proto jsem se jí snažil uklidnit. Společně jsme se vydali uličkami. Žádná světla tu nesvítla, jen má lucerna. Merik po nějaké chvíli přestala plakat. „Kam to vlastně jdeme?“ zeptala se, když jsme právě procházeli kolem náměstí. „Ke mně domů. Potřebuji si jít pro můj luk a šípy. Navíc musíme

vymyslet plán,“ odpověděl jsem. „Proč bys mi pomáhal?“ zeptala se nedůvěřivě. Otočil jsem se k ní. „Jsem taky lampář,“ vysvětlil jsem a podíval jsem se na svítící hvězdy nad mojí hlavou. „Nemusíš mi pomáhat. Je to pro tebe moc nebezpečné. Přece víš, že někdo zabije všechny lampáře,“ řekla. „Umím bojovat a je načase s tím něco udělat. Nebojím se. Navíc, lampářů je málo a občané to neřeší. Král se snaží něco udělat, ale jeho vojáci nikoho nenašli. Ten, kdo lampáře zabije, vždy rychle zmizí. Kdo jiný by ti pomohl?“ zeptal jsem se. „Moje kamarádka. Ta taky umí bojovat,“ namítla.

„Kdo to je? Nějaká rytířka?“ přemýšlel jsem nahlas a zastrčil jsem si za ucho pramínek mých tmavých vlasů, které nebyly moc dlouhé, proto jsem si je každou chvíli zastrkoval, aby mi nepadaly do očí. „Jmenuje se Zoe. Je strážkyně krále,“ hrdě odpověděla. „Jako strážkyně našeho krále? Karla IV.?“

„Ano. Mohla jsem jít k ní. Pomohla by mi.“

„Odtud je to do království moc daleko. Navíc už jsme skoro tam.“ Za chvíli jsme stály před mým domem. Merik si ho chvíli prohlížela. Už se skoro rozednívalo, takže jsem si mohl prohlédnout její oblečení – měla na sobě hnědý plášť, zelenou zdobenou tuniku, kožený pásek s různými brašnami a váčky, tmavě hnědé až černé kalhoty a vysoké boty. Došel jsem ke dveřím a otevřel je. Rukou jsem pokynul Merik, aby šla dovnitř. Šel jsem hned za ní a potom jsem dveře zavřel. Dívka se chvíli rozhlížela po místnosti. Dívala se na různě velké dřevěné skříně a stoly a na bylinky, které tu všude viseli, jelikož matka byla bylinkářka. „Běž si odpočinout. Musíš být unavená,“ řekl jsem a ukázal na malý pokoj s otevřenými dveřmi. Nic nenamítala. Jen se usmála a šla. Zamířil jsem do vedlejší místnosti. Ze skříně jsem si vzal luk a šípy. Všechny zbraně jsem si sem ukládal, jelikož v domě nemáme zbrojnici. Celou dobu jsem si pak jen prohlížel šípy. Až si Merik odpočinula, vyrazili jsme k hostinci, abychom pohřbili jejího otce. Když jsme tam dorazili, všude byli vojáci. Nikde ale nebylo tělo otce Merik. Všiml jsem si dívky, která seděla na koni.

„Zoe!“ vykřikla Merik a rozběhla se k dívce. Vydal jsem se za ní. „Ráda tě zase vidím Merik,“ řekla Zoe a slezla z koně. Na první pohled vypadala elegantně. Když jsme došli blíž, mohl jsem jí vidět do tváře. Měla tmavé oči a trochu protáhlý obličej. Její černé vlasy měla spletené do dlouhého copu. Merik Zoe krátce objala a potom se zeptala: „Co tady děláš?“ „Král mě sem poslal. Měli jsme pohřbit jednoho lampáře. Je mi moc líto tvého otce, Merik,“ řekla soucitně. Merik jen sklopila hlavu. „Zabili ho, když jsem s ním šla rozsvěcovat lampy. Kam jste ho pohřbili?“ zeptala se Merik. Všiml jsem si, že jí po tváři stekla slza. „Tam, kam pohřbíváme všechny lampáře,“ řekla Zoe klidně. Potom se zeptala: „Kdo je to?“ Podívala se na mě.

„Jmenuje se Dagen. Je to taky lampář,“ odpověděla Merik. Zoe si mě změřila pohledem. Potom se mnou už déle nezabývala a představila se mi: „Jmenuji se Zoe. Jsem strážkyně krále.“ „Ano. To už vím. Merik mi o tobě vyprávěla.“ Usmál jsem se. Došel k nám jeden z vojáků. „Velitelko,“ promluvil. „Ano?“ otočila se k němu Zoe. „Nejsou zde žádné stopy. Co mám říct vojákům?“ zeptal se voják. „Počkáme do západu slunce. Potom zaútočíme,“ odpověděla Zoe. Voják jen přikývl a odešel. „Tak jaký je plán?“ zeptala se Merik. „Někdo z nás bude hrát lampáře, aby se tu ten, kdo lampáře zabije, objevil,“ vysvětlila Zoe. „Můžu já. Jsem lampář, takže nemusím nic hrát,“ nabídl jsem se. Zoe jen přikývla a pokračovala: „My ostatní se schováme a potom vraha obklíčíme. Kdyby se bránil, zabijeme ho.“ Pokrčila rameny. Nic jsme s Merik nenamítali. Celý den jsme si pak povídali, až do doby, kdy se objevily první hvězdy na obloze. Zoe kývla na vojáky a ti zaujali své pozice. „Tohle asi budeš potřebovat, aby tě někdo nezabil,“ řekla Zoe a podala mi kroužkovou košili. Jen jsem jí poděkoval a oblékl si ji. Zoe a Merik se šly schovat. Já jsem si vyndal křesadlo a šel k první lampě. Zoe, která stála za rohem, na mě povzbudivě kývla. Chystal jsem se rozsvítit lampu, ale najednou jsem něco uslyšel. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Na zádech jsem něco ucítil. Byl to nůž, který by mě sekl, kdybych neměl kroužkovou košili.

Otočil jsem se a uviděl postavu zahalenou v plášti. Upustil jsem křesadlo a nasadil

jsem šíp do luku. Namířil jsem na něj. Kolem něj se začali shlukovat vojáci – předpokládal jsem, že jich bude víc, bylo jich však kolem deseti. Uviděl jsem Zoe, která se postavy v plášti zeptala: „Proč zabíjíš všechny lampáře?“ Ta ze sebe vydala nelidský skřek. „Nenávidíme světlo. Chceme, aby svět ovládla temnota, a lampáři nám naše záměry kazí,“ odpověděla postava. Tušil jsem, že je to muž, jelikož měl hrubý hlas. „Počkat – my?“ uvědomila si Zoe. Vojáci začali být nervózní. Postava se skřípavě zasmála. Najednou se vedle vojáků objevily další dvě postavy v pláštích. Všichni tasili meče. „Zabijte je,“ řekl muž v plášti naproti mně. Postavy začaly až neuvěřitelně rychle útočit na vojáky. Ti se ani nestačili bránit. Neváhal jsem a vystřelil. Muž se ale šípům vyhýbal, ale jedním jsem ho zasáhl do ramene. Uviděl jsem Zoe, jak bojuje s jednou z postav. V boji s mečem byla skutečně dobrá. Vypadalo to, že vyhrává. Většina vojáků už byla mrtvá, zbývali už asi jen tři. Odhodil jsem luk, vytasil jsem meč a zaútočil. Rozběhl jsem se k němu. Obtočil jsem meč přes hlavu, abych mu tu jeho usekl, ale on se skrčil a vytasil svůj krátký černý ozubený meč. Na nic jsem nečekal a sekl jsem mu do ramene. On ovšem sek vyblokoval a ještě, než se naše meče oddělily, mě silně kopl do břicha. Odletěl jsem pár metrů dozadu a přitom mi meč vypadl z ruky. Když jsem dopadl na zem, ucítil jsem prudkou bolest. Nemohl jsem se ani postavit. Náhle jsem uviděl můj luk. Byl několik centimetrů ode mě. Musel jsem si pospíšet, protože se ke mně blížil nepřítel. Rychle jsem se doplazil k mému luku a z toulce jsem vytáhl šíp. Vystřelil jsem. Šíp se postavě zabořil do hrudi. Viděl jsem jen, jak padá k zemi a přitom říká: „Tímto to nekončí.“ Otočil jsem se a zhrozil se. Uviděl jsem Merik, jak klečí na zemi a naproti ní stojící postavu, která se ji chystala zabít sekem na hlavu. Rozběhl jsem se k nim. Postavil jsem se před Merik a vyblokoval ránu. Následně jsem protivníkovi usekl hlavu. Jeho krev stříkala všude, takže mi zašpinila oblečení. Podíval jsem se na Merik. Ta se na mě jen vděčně podívala. Zoe už mezitím probodla poslední postavu. Pomohl jsem Merik vstát.

...

Seděli jsme u hrobu jejího otce. Zoe s námi nemohla jít, protože šla do království předat informace králi. Naštěstí nám řekla, kde přesně otce dívky pohřbili, takže se s ním Merik mohla naposled rozloučit. Rozplakala se a položila mu na hrob kytici. Objal jsem ji kolem ramen a snažil se ji utiшит. Po chvíli přestala. „Je po všem?“ zeptala se a položila mi hlavu na rameno. „Ano,“ řekl jsem. Společně jsme si vychutnávali první paprsky slunce.